

Arrest

nr. 211 652 van 26 oktober 2018
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (E.N.E.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren op 12 januari 1992 te Erdenet in Mongolië en dat u de Mongoolse nationaliteit heeft. U woonde heel uw leven in Erdenet en verbleef soms tijdens de zomervakantie bij uw oma op het platteland. U en uw zuster E.M. (O.V. X, CG X) gingen er naar school, uw moeder werkte in een winkel en uw vader E.T. (O.V. X, CG X) was chauffeur.

In 2004 zag uw vader tijdens zijn werk dat zijn baas zich aan criminele feiten bezondigde. Zijn baas zei dat hij dit niet mocht doorvertellen, maar uw vader gaf hem toch aan bij de politie. Door zijn getuigenis bleef hij uw vader bedreigen. Er zou nu nog een zaak hierover lopende zijn.

Ongeveer een maand na de getuigenis van uw vader tegen zijn baas, verliet uw vader het land omdat hij zich niet meer veilig voelde. Hij reisde illegaal het land uit. In oktober 2004 vroeg uw vader internationale bescherming in Frankrijk, wat hem werd geweigerd. In 2005 probeerde hij dit opnieuw in België, maar dit verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onontvankelijk verklaard.

In respectievelijk 2005, 2006 en 2007 reisden uw moeder, uw zus en uzelf uw vader achterna tot in België. Geen van u vroeg toen internationale bescherming. U vroeg wel enkele keren verblijfsrecht aan via de procedure voorzien onder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar zonder positief resultaat.

Tussen september 2010 en september 2013 verbleef u in Frankrijk waar u werd ingelijfd bij het vreemdelingenlegioen. U verliet het vreemdelingenlegioen voortijdig en verloor hierdoor uw verblijfsrecht in Frankrijk. Vervolgens keerde u terug naar België.

Daar het leven zonder verblijfsdocumenten in België erg zwaar is, besloot u tenslotte om voor het eerst zelf internationale bescherming te vragen op 3 augustus 2017. Bovendien vreest u bij terugkeer naar uw land de vijanden van uw vader. In 2012 zou de Mongoolse politie nog naar uw vader hebben gevraagd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een Mongools rijbewijs en attesten van het Franse Vreemdelingenlegioen. Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u ook een kopie neer van enkele pagina's van uw paspoort en een originele geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Uw relaas bestaat immers uit buitengewoon vage beweringen die uw vrees voor vervolging geenszins kunnen hard maken. *U steunt uw motieven volledig op het probleem dat uw vader in 2001 zou hebben gehad in Mongolië. Echter u slaagt er nooit in om dit probleem duidelijk toe te lichten. U beweert dat hij getuige was van een misdrijf gepleegd door zijn baas. Echter u kan niet zeggen voor welk bedrijf uw vader werkte (gehoorverslag CGVS, p. 5), u weet niet hoe zijn baas heette (p. 9) en u weet niet over welk misdrijf het zou gaan (p. 8). Dat u deze eenvoudige feiten die het kern van uw relaas uitmaken niet eens een klein beetje kan toelichten, wijst op een opvallend gebrek aan interesse in uw eigen vermeende vrees. U woont nog steeds bij uw ouders maar liet blijkbaar na om hiernaar in enig detail te informeren. Dat u zelfs naar aanleiding van een eigen verzoek om internationale bescherming nalaat om inzicht te krijgen in de motieven van uw ouders om uw geboorteland permanent te verlaten, ondergraaft ernstig de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees.*

Het enige stukje informatie dat u weet te geven is dat u zou hebben gehoord dat uw vader nog steeds problemen zou hebben met zijn vijanden (p. 10). Hoe u dit te weten zou zijn gekomen en wat dit precies inhoudt, kan u evenmin zeggen, u geeft immers aan dat u geen enkel contact meer heeft met familie of andere mensen in Mongolië (p. 6). Gevraagd naar eventuele problemen na het vertrek van uw vader, kan u slechts aangeven dat de politie in 2012 aan de deur zou hebben gestaan. Echter een politie enquête die zich aan de voordeur van uw eigen huis afspeelt (p. 9) kan bezwaarlijk gelden als grond voor vervolging. Overigens is ook dit al zes jaar geleden.

Verder zou er een proces aan de gang zijn maar ook hier legt u geen enkele bijkomende verklaring over af. Aanvullend blijkt dat uw zus verklaart dat uw vader ertoe bijdroeg dat zijn baas werd aangehouden en veroordeeld (zie gehoorverslag E.M., dd. 15.05.2018, pp. 5-6, zie administratief dossier). Uw vader hielp dus de Mongoolse overheid, wat de vraag opwerpt waarom hij zich niet op diens bescherming zou kunnen beroepen. Uzelf verklaart trouwens dat uw ouders een lidkaart hadden en actief lid waren van de Democratische Partij die toen aan de macht was (p. 6). Het is met andere woorden volkomen onduidelijk waarom uw vader, en bij uitbreiding ook u, de Mongoolse overheid zouden vrezen. Dat u trouwens in 2010 een nieuw Mongools paspoort kreeg en dat dit in 2015 werd verlengd door de Mongoolse autoriteiten, wijst bezwaarlijk in de richting van een conflict met uw autoriteiten, des te meer aangezien u aangeeft dat u destijds met een vals paspoort (p. 9) en dus illegaal uw land heeft verlaten.

Overigens geeft u aan dat u eigenlijk geen flauw idee heeft wat er met u zou gebeuren moest u terugkeren naar uw land (p. 10). Kortom, u lijkt niet goed te weten voor welk persoonlijk probleem u bescherming zoekt. Het wordt met een dergelijk frappant gebrek aan informatie onmogelijk voor het CGVS om de geloofwaardigheid, ernst en actualiteit van uw vrees te kunnen onderzoeken.

U legde tenslotte geen enkel begin van bewijs neer inzake de problemen die u vader zou hebben gekend. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Immers u beweert wel dat uw vader alles al heeft uitgelegd aan de Belgische asielinstanties en dat deze aanvraag nog steeds loopt (p. 7), maar u blijkt over foute informatie te beschikken. Zijn verzoek om internationale bescherming te België werd onontvankelijk verklaard in 2005 aangezien hij eerder in procedure was in Frankrijk en hij is hertegen ook nooit in beroep gegaan. Uw moeder heeft zelfs nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Hoe dan ook kan het CGVS verwachten dat u naar aanleiding van uw eigen verzoek een maximum aan informatie zou proberen inwinnen, quod non.

De wel door u neergelegde documenten zijn een indicatie van uw identiteit en nationaliteit en worden niet in vraag gesteld. Daarbij merkt het CGVS wel op dat het vreemd is dat u niet uw oorspronkelijke Mongoolse paspoort neerlegt, terwijl het nog geldig is tot 2020. U lijkt hiermee de informatie erin vevat over internationale reizen te willen verhullen, hoewel u zelf aangeeft dat er geen visa of stempels in staan (p. 3). Echter in het kader van uw asielprocedure kunnen de asielinstanties verwachten dat u alle documenten neerlegt waarover u beschikt, en al zeker zo'n belangrijk stuk als een reispaspoort.

Tenslotte dient er te worden vastgesteld dat u geen verzoek hebt ingediend in Frankrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. U verbleef er immers gedurende minstens 3 jaar legaal. Daarnaast verbleef u eveneens in Duitsland en Nederland, waar u zelfs werd aangehouden door de politie. Toen u werd gevraagd waarom u dit naliet, antwoordde u dat uw familie in België woont. Dit is echter geen afdoende reden, temeer daar u uw vrees baseert op het relaas van u vader, dat u evenwel niet kan preciseren. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst meerdere 'regularisatie' aanvragen indiende via uw ouders en pas na 11 jaar aankomst en 8 jaar meerderjarigheid een verzoek om internationale bescherming indiende is hoe dan ook een sterke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de ernst en actualiteit van de door u aangehaalde vrees. U verklaart in dit verband dat u het hier nu gewend bent en graag uw toekomst zou uitbouwen. Echter de door u aangehaalde integratie in België is vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. U kan voor een beoordeling van uw eigen integratie zelf een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het CGVS ook inzake het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw zus E.M. (O.V. X, CG X) een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (E.M.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren op 10 januari 1995 te Erdenet in Mongolië en dat u de Mongoolse nationaliteit heeft. U woonde heel uw leven in Erdenet en verbleef soms tijdens de zomervakantie bij uw oma op het platteland. U en uw broer E., N. E. (O.V. X, CG X) gingen er naar school, uw moeder werkte in een winkel en uw vader E. T. (O.V. X, CG X) was chauffeur.

In 2004 zag uw vader tijdens zijn werk dat zijn baas drugs vervoerde. Zijn baas zei dat hij dit niet mocht doorvertellen, maar uw vader gaf hem toch aan bij de politie en de baas van uw vader kwam in de gevangenis terecht. Door zijn getuigenis bleef hij uw vader bedreigen. Ongeveer een maand na de getuigenis verliet uw vader het land omdat hij zich niet meer veilig voelde. Hij reisde illegaal het land uit. Vervolgens vroeg hij internationale bescherming in Frankrijk in oktober 2004, wat hem werd geweigerd. In 2005 probeerde hij dit opnieuw in België, maar was deze aanvraag niet ontvankelijk.

In respectievelijk 2005, 2006 en 2007 reisden uw moeder, uzelf en uw broer uw vader achterna tot in België. Geen van u vroeg toen internationale bescherming. U vroeg wel enkele keren verblijfsrecht aan via de procedure voorzien onder artikel 9 bis Vreemdelingenwet maar zonder positief resultaat. Intussen ging u in België naar school en kon u hogere studies aanvragen.

Echter daar het leven zonder verblijfsdocumenten in België erg zwaar is, besloot u tenslotte om voor het eerst zelf internationale bescherming te vragen op 2 augustus 2017. Bovendien vreest u bij terugkeer naar uw land de vijanden van uw vader. In 2012 zou de politie nog naar uw vader hebben gevraagd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een origineel Mongools paspoort, een originele Mongoolse geboorteakte, een OCMW attest en originele opleidings- en studieattesten uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Uw relaas bestaat immers uit vage beweringen die uw vrees voor vervolging geenszins kunnen hard maken. U steunt uw motieven volledig op het probleem dat uw vader in 2004 zou hebben gehad in Mongolië. Echter u slaagt er niet in om dit probleem duidelijk toe te lichten en aan te geven waarom dit heden nog een probleem zou betekenen. U verklaart dat hij getuige was van een drugsgerelateerd misdrijf gepleegd door zijn baas. Als chauffeur vervoerde hij zijn baas en zag hij dat er verdovende middelen waren. Echter u kan niet zeggen voor welk bedrijf uw vader werkte (gehoorverslag CGVS, pp. 5-6) en u weet niet hoe zijn baas heette. U verklaart dat zijn baas wel werd opgesloten maar dat hij via machtige vrienden toch in staat zou zijn geweest om wraak te nemen op uw vader. Hoe dat precies in zijn werk zou zijn gegaan, kan u evenwel niet toelichten. U verklaart dat u uw ouders hiernaar heeft gevraagd, maar dat ze niet teveel hebben gezegd (p. 4). Echter om de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees te kunnen evalueren is het onontbeerlijk om een diepte inzicht te krijgen in de motieven van uw ouders om uw geboorteland permanent te verlaten. Dat u verder niets weet over hun vrees toen of nu (p. 8), ondergraaft ernstig de geloofwaardigheid ervan. U verklaart wel dat uw vader ertoe bijdroeg dat zijn baas werd aangehouden en veroordeeld. Hij hielp dus de Mongoolse overheid, wat de vraag opwerpt waarom hij zich destijds niet op diens bescherming zou kunnen beroepen. U kan niet zeggen of zij dat probeerden of niet (p. 7). Het is op basis van de gegevens die u aanreikt dus volkomen onduidelijk gebleven waarom uw vader, en bij uitbreiding ook u, de Mongoolse overheid zouden vrezen. Dat uw Mongools paspoort, uitgereikt in Ulaanbataar in 2005, trouwens na uw vertrek tweemaal werd verlengd terwijl u wel naar hier reisde met valse documenten (p. 5); wijst bezwaarlijk in de richting van een conflict met uw autoriteiten. Tenslotte geeft u aan dat u waarschijnlijk wordt gedood als moest u terugkeren naar uw land (p. 8). U heeft echter geen enkele feitelijke informatie die dit vermoeden kan ondersteunen. Kortom, u blijkt niet goed te weten voor welk persoonlijk probleem u bescherming zoekt. Met een dergelijk gebrek aan informatie is het onmogelijk voor het CGVS om de geloofwaardigheid, ernst en actualiteit van uw vrees te onderzoeken.

U legde ook geen enkel begin van bewijs neer inzake de problemen die u vader zou hebben gekend. De bewijslast berust in beginsel bij de verzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Immers u weet evenmin welk probleem uw vader zou hebben aangehaald in zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (p. 7). U gaat ervan uit dat uw ouders asiel vroegen in België, maar het verzoek van uw vader werd onontvankelijk verklaard aangezien hij eerder in procedure was in Frankrijk. Hij is hiertegen nooit in beroep gegaan en uw moeder heeft zelfs nooit een verzoek ingediend in België. Hoe dan ook kan het CGVS verwachten dat u naar aanleiding van uw eigen verzoek een maximum aan informatie zou inwinnen. Dit is evenwel niet het geval.

De wel door u neergelegde documenten zijn een sterke indicatie van uw identiteit en nationaliteit en worden niet in vraag gesteld.

Tenslotte moet er worden vastgesteld dat u pas na 11 jaar verblijf in België een eigen verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in het land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat uw ouders in uw naam eerst meerdere 'regularisatie' aanvragen indienden is hoe dan ook een sterke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de ernst en actualiteit van de door u aangehaalde vrees. U verklaart in dit verband dat u Mongolië nog amper kent, dat u vloeiend Nederlands spreekt en hier studeert en vrienden heeft. Het CGVS stelt dit op zich niet in vraag. Echter de door u aangehaalde integratie in België is vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. U kan voor een beoordeling van uw eigen integratie zelf een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het CGVS ook inzake het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw broer E.N.E. (O.V. X, CG X) een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Inzake de procedure

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoeken om internationale bescherming die door beide verzoekers werden ingediend nauw verbonden zijn. Deze samenhang blijkt tevens uit het feit dat zij identieke verzoekschriften hebben ingediend. Omwille van deze vastgestelde samenhang worden de dossiers in het kader van een goede rechtsbedeling gevoegd.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften van 28 juni 2018 een schending aan van “*de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 3 EVRM en het beginsel van non-refoulement*”.

In een eerste onderdeel stellen beide verzoekers vast dat zij worden “*afgewezen als politiek vluchteling omdat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van oordeel is dat de aangehaalde feiten of elementen onvoldoende zijn om in aanmerking te komen als politiek vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus.*”. Verzoekers geven aan het niet eens te zijn met de bevindingen van de CGVS.

Verzoekers betogen vervolging in Mongolië te vrezen omwille van de problemen van hun vader. Beide verzoekers stellen dat zij de werkelijke gebeurtenissen hebben verteld, maar niet van alles en elk detail op de hoogte kunnen zijn, temeer het zeer lang geleden is en de problematiek hun vader aangaat. Verzoekers voeren aan dat ze in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de vragen die hen werden gesteld. Verzoekers stellen dat niet van hen kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoeren, bewijzen. Zij benadrukken dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch bewezen dient te worden.

Verzoekers hekelen het feit dat het CGVS sommige van hun verklaringen zomaar eenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Beide verzoekers wijzen er voorts op dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met beide verzoekers heel jonge leeftijd op het moment van de problemen.

Verzoekers betogen dat het gegeven dat hun verzoek om internationale bescherming laattijdig zou zijn niet tegen hen kan worden gebruikt en geen afbreuk doet aan hun vrees ingeval van terugkeer naar Mongolië.

Verzoekers merken nog op dat er geen rekening is gehouden met de omstandigheden waarin verzoekers zullen terechtkomen indien zij na een illegaal vertrek uit hun land van herkomst als afgewezen asielzoekers terug in Mongolië terechtkomen. Het CGVS heeft tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor verzoekers om zich zonder problemen te hervestigen in Mongolië.

Verzoekers menen dat de motivering van de bestreden beslissingen niet deugdzzaam is.

In het tweede onderdeel halen verzoekers artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoekers verwijzen naar een passage uit "Country Reports on Human Rights Practices for 2015: Mongolia," Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, U.S. Department of State" en stellen dat deze informatie aantoont dat foltering een vaste praktijk is in Mongolië.

Verzoekers geven aan niet te weten wat hen zal overkomen bij een terugkeer naar Mongolië na een illegaal vertrek met een vals paspoort. Zij voeren een reëel risico op onmenselijke behandeling in hun land van herkomst aan. Verzoekers zijn van oordeel dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, uit beschikbare informatie blijkt dat zij een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers vragen dat de Raad de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigt en terugstuurt naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alleszins de bestreden beslissingen hervormt en verzoekers erkent als politiek vluchtelingen minstens hen het subsidiaire beschermingsstatuut verleent.

3.2. Over de gegrondheid van het beroep

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3.1. Beide verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Mongolië omwille van de problemen die hun vader zou gekend hebben in Mongolië.

3.3.2. Zowel verzoeker E.N.E. als verzoekster E.M., die hun vaders problemen in Mongolië respectievelijk in 2001 en 2004 situeren (notities persoonlijk onderhoud van E.N.E. (hierna: notities E.N.E.), p. 7; notities persoonlijk onderhoud van E.M. (hierna: notities E.M.), p. 6), slagen er niet in deze problemen toe te lichten, noch aan te geven waarom dit op heden nog een probleem zou vormen voor hun vader, laat staan voor henzelf. Zo beweerde verzoeker E.N.E. dat hun vader getuige was van een misdrijf, dit aangegeven heeft bij de politie en hierom vervolgd werd en het land diende te verlaten (notities E.N.E., p. 8). Verzoeker E.N.E. weet echter niet wat hun vader zou gezien hebben, noch door wie hij vervolgd wordt (notities E.N.E., p. 8). Even later gaf hij aan dat hun vader bang was voor zijn baas (notities E.N.E., p. 9), maar kon niet zeggen voor welk bedrijf zijn vader werkte (notities E.N.E., p. 5), wist niet hoe deze baas heette (notities E.N.E., p. 9) en kon evenmin aangeven over welk misdrijf het zou gaan (notities E.N.E., p. 8). Verder gaf verzoeker aan dat hij niet zou weten wat hem zou overkomen ingeval van terugkeer naar Mongolië, maar dat zijn vader "naar het schijnt nog steeds problemen [heeft]" (notities E.N.E., p. 10). Daargelaten de vaagheid van verzoekers beweringen, kan niet worden ingezien hoe hij dit te weten zou zijn gekomen, nu hij geen enkel contact meer heeft met familie of andere mensen in Mongolië (notities E.N.E., p. 6).

Gevraagd naar eventuele problemen na het vertrek van verzoekers vader uit Mongolië, kon verzoeker E.N.E. slechts aangeven dat de politie aan de deur kwam en vroeg waar zijn vader was (notities E.N.E., p. 9). Een loutere politie enquête, die zich overigens vele jaren geleden voordeed, kan bezwaarlijk gelden als grond voor vervolging. Verzoeker E.N.E. gaf verder nog aan dat er ook nog een proces aan de gang zou zijn (notities E.N.E., p. 8), maar licht dit opnieuw niet toe.

3.3.3. Ook verzoekster E.M. komt niet verder dan enkele vage en korte verklaringen. Zo gaf zij aan dat beide verzoekers vader als chauffeur getuige was van een druggerelateerd misdrijf gepleegd door zijn baas (notities E.M., p. 5-6). Ook verzoekster E.M. kon niet zeggen voor welk bedrijf hun vader werkte, noch hoe zijn baas heette (notities E.M., p. 6). Verder verklaarde verzoekster E.M. dat haar vaders baas door toedoen van haar vader werd aangehouden en veroordeeld, maar dat hij via machtige vrienden toch in staat zou zijn geweest om wraak te nemen op beide verzoekers vader (notities E.M., p. 6). Zij kon echter niet aangeven wie die vrienden dan zijn, noch enige verdere toelichting geven (notities, p. 6). Waar verzoekster E.M. nog aangaf dat zij waarschijnlijk gedood wordt ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst (notities E.M., p. 8), komt zij niet verder dan een louter ongefundeerde bewering die zij op geen enkele wijze kan toelichten.

3.3.4. Uit voorgaande blijkt dat beide verzoekers hun vluchtmotieven amper - en bovendien niet geheel eenduidig - kunnen duiden. De Raad meent dat van iemand die zijn of haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op beide verzoekers leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat beide verzoekers vader hen inlicht over de oorzaak ervan. Minstens mag worden verwacht dat verzoekers verduidelijking vragen en dat hun vader die dan ook verschaft. Dit klemt te meer nu beide verzoekers bij hun ouders inwonen. Ook al hadden beide verzoekers een jonge leeftijd op het moment dat de problemen zich voordeden, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, kan worden verwacht dat zij hier achteraf vragen over stelden, temeer nu beide verzoekers op heden meerderjarig zijn en zij menen een verzoek om internationale bescherming te moeten indienen. Waar verzoekster E.N.E. verklaarde dat zij haar ouders hiernaar gevraagd heeft, maar dat zij "*niet teveel gezegd*" hebben (notities, p. 4), kan bezwaarlijk de waarachtigheid van de feiten aanduiden. Integendeel, beide verzoekers hun onwetendheid over de redenen van permanent vertrek van hun familie uit hun geboorteland, ondergraaft de geloofwaardigheid van hun vermeende vrees voor vervolging. Daarnaast stelt de Raad vast dat beide verzoekers niet kunnen aanduiden waarom zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst en niet verder komen dan enkele losse beweringen dat zij "*waarschijnlijk*" en "*naar het schijnt*" zullen gedood worden.

3.3.5. Uit verzoekers hun verklaringen kan slechts blijken dat ze niet weten waarom ze een verzoek om internationale bescherming indienen, noch waarom ze niet naar hun land kunnen terugkeren. Verzoekster E.M. stelde niet te weten welk probleem haar vader zou hebben aangehaald in zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (notities E.M., p. 7). Verzoeker E.N.E. beweerde dan weer foutief dat hun vader alles al heeft uitgelegd aan de Belgische asielinstanties en dat dit verzoek nog steeds loopt (notities E.N.E., p. 7). Beide verzoekers vaders verzoek om internationale bescherming te België werd onontvankelijk verklaard in 2005 aangezien hij eerder in procedure was in Frankrijk en hij is hertegen ook nooit in beroep gegaan. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat beide verzoekers naar aanleiding van hun verzoek ernstige inspanningen zouden ondernemen om zich te informeren dienaangaande en documenten ter staving trachten te bekomen, *quod non*. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Dit is niet het geval.

3.3.6. Bovendien kan niet worden ingezien waarom beide verzoekers vader, en bij uitbreiding ook verzoekers, de Mongoolse overheid zouden vrezen. Verzoekers vader droeg er immers toe bij dat zijn baas werd aangehouden en zelfs veroordeeld. Gezien beide verzoekers vader de Mongoolse autoriteiten hielp een drugdealer te arresteren, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hun vader zich destijds op bescherming van de overheid zou kunnen beroepen. Verzoekster E.M. weet echter niet of hun ouders om bescherming hebben gevraagd bij de politie nadat ze werden bedreigd (notities E.M., p. 7). Bovendien verklaarde verzoeker E.N.E. dat beide verzoekers ouders een lidkaart hadden en actief lid waren van de Democratische Partij, die toen aan de macht was (notities E.N.E., p. 6). Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun vader, en bij uitbreiding zijzelf, de Mongoolse overheid zouden vrezen.

3.3.7. Dit blijkt tevens nu verzoeker E.N.E. in 2010 een Mongools paspoort werd uitgereikt, dat tevens door de Mongoolse autoriteiten werd verlengd tot 2020, terwijl hij nochtans beweerde in 2007 zijn land te zijn uitgereisd met een vals paspoort (notities E.N.E., p. 9). Ook het paspoort van verzoekster E.M., uitgereikt in Ulaanbataar in 2006, werd na haar vertrek tweemaal verlengd, terwijl zij haar land verliet met valse documenten (notities E.M., p. 5). Dergelijke vaststellingen kunnen bezwaarlijk problemen met de Mongoolse autoriteiten aantonen. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat zij zich niet zouden kunnen hervestigen in Mongolië.

3.3.8. De documenten die beide verzoekers neerleggen, betreffen hun identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden. Wat betreft verzoeker E.N.E. dient opgemerkt dat hij zijn originele Mongoolse paspoort niet neerlegt, terwijl het nog geldig is tot 2020. Hij legde slechts een kopie neer van dit paspoort. Bovendien legde verzoeker E.N.E. een Mongools rijbewijs neer, uitgereikt in 2014. Dergelijke vaststellingen maken het niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker eventuele door hem verkregen visa en eerder gedane internationale reizen tracht verborgen te houden. Verzoeker E.N.E. is nochtans gehouden aan zijn medewerkingsplicht wat inhoudt - in het bijzonder bij ontbreken van enige objectieve betrouwbare stukken - dat hij zorgvuldig, nauwgezet en getrouw zijn asielaanvraag aflegt en alle stukken neerlegt waarover hij redelijkerwijze kan beschikken, zeker een belangrijk stuk als een reispaspoort. Verzoeker faalt *in casu*.

3.3.9. Voorts dient nog worden opgemerkt dat beide verzoekers pas laattijdig een verzoek om internationale bescherming indienden. Verzoekster E.M. verbleef reeds 11 jaar in België alvorens een verzoek om internationale bescherming te doen. Ook verzoeker E.N.E. verliet Mongolië en liet na om een verzoek om internationale bescherming te doen, dan wel het op te volgen. Nochtans verbleef verzoeker E.N.E. in Frankrijk gedurende minstens drie jaar legaal omwille van zijn inlijving bij het Vreemdelingenlegioen (2010 tot september 2014), waardoor hij zeker de kans had een verzoek om internationale bescherming te doen. Verzoeker E.N.E. verbleef in 2014 eveneens in Duitsland en Nederland, waar hij werd aangehouden (verklaring DVZ E.N.E., punt 37). Verzoeker E.N.E. diende tijdens zijn detentie in Nederland een verzoek om internationale bescherming in op 12 maart 2014, maar liep weg uit Nederland na zijn vrijlating op 2 april 2014. Zijn verzoek werd geweigerd op 13 juni 2014 (zie administratief dossier E.N.E.). Verzoeker E.N.E. verbleef naar eigen zeggen in "2007 of 2008" en vervolgens van 2014 tot heden in België (zie bijkomend verhoor 25 oktober 2017 in administratief dossier E.N.E.). Het feit dat beide verzoekers zo lang wachtten om internationale bescherming aan te vragen, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en ondergraaft de waarachtigheid van de door hen geschetste vervolging. Ook het feit dat beide verzoekers ouders in beide verzoekers naam eerst meerdere 'regularisatie' aanvragen indienden en geen verzoek om internationale bescherming indienden, ondermijnt verder de ernst en actualiteit van de door hen aangehaalde vrees.

3.3.10. Waar beide verzoekers nog verwijzen naar hun integratie in België, dient opgemerkt dat dit geen toekenning van internationale bescherming kan rechtvaardigen. Immers, dergelijk motief is vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep.

3.3.11. Waar beide verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar een passage uit "*Country Reports on Human Rights Practices for 2015: Mongolia*," *Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, U.S. Department of State*" en stellen dat deze informatie aantoont dat foltering een vaste praktijk is in Mongolië, merkt de Raad op dat de door verzoekers aangehaalde alinea handelt over de dwang, intimidatie en foltering van gedetineerden in Mongolië. Gelet op voorgaande tonen verzoekers hun voorgehouden problemen met de Mongoolse autoriteiten niet aan. Evenmin kan worden ingezien waarom zij problemen zouden hebben met de Mongolische overheid, en door hen zouden worden opgesloten. Het aangehaalde rapport is dan ook niet toepasselijk op de situatie van verzoekers en wordt niet dienstig neergelegd.

3.3.12. Verzoekers brengen thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschriften tot het herhalen van het asielaanvraag, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK